ఉద్యోగాన్వేషణ

త్రల పగలగొట్టుకోడానికి ఏ రాయి అయితేనేం అన్నారు. నా గోడు ఎక్కడ్నుంచి మొదలుపెట్టినా ఒకటే. దీనికి కృత్యాద్యవస్థ అవసరం లేదు శుభం పలకరా మంకెన్నా అన్న సామెతగా అశుభంతో ఎందుకు ప్రారంభించాలి అనుకుంటే శుభంతోనే ప్రారంభించవచ్చు అలాగే ప్రారంభిస్తాను.

ఒక శుభోదయాన మా పరీక్షాఫలితాలు వచ్చాయి. పేపరు చేతికి తీసుకున్నాను. చేతులు వణుకుతున్నాయి. చూపు ఆగడంలేదు. మనసులో భయం, ఆందోళన, తాపత్రయం. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే ఆ స్థితి అనుభవైకవేద్యం. మొత్తానికి పేపర్లో నానెంబరు వుంది. ఒకటికి రెండుసార్లు చూశాను. నా నెంబరే. ఎగిరి దూకాలనీ, ఏదో ఒకటి సినిమాపాట గట్టిగా పాడాలనిపించింది.

నేరుగా యింటికి వెళ్ళాను. ముఖంలో ఏభావం ద్యోతకంకాకుండా "అమ్మా మా రిజల్ట్సు వచ్చాయి" అన్నాను. అమ్మ కసవు వూడుస్తోంది, నామాట విని కరప ఒక మూల విసిరేసి దాదాపు పరుగెత్తుతున్నట్టుగా నా దగ్గరికి వచ్చింది నా ముఖంలోకి చూస్తూ నిలబడ్డది. ముఖకవళికల్ని చూసి ఫలితాన్ని పసికట్టడం ఆమెకు సాధ్యం కాలేదు. శుభమే వినాలని ఆమె అణువణువూ ఆరాటపడుతోంది. ఏ అశుభం వినవలసి వస్తుందోనని ఆందోళన చెందుతోంది. ఆమెను ఆ స్థితిలో వుంచాలనే నేను కోరుకున్నది. అందుకనే నేనేం సమాధానం చెప్పలేదు.

"ఏమైందిరా" అంది గొంతు పెగల్చుకొని. సమాధానంగా నవ్వేను. అమ్మకు కాస్త ధైర్యం దొరికినట్టుంది.

"ప్యాసయినావు కదా?" అంది.

"ఏమనుకున్నావు నా తడాఖా అంటే" అన్నాను.

"ఏడ్చినావులే" అంటూ ప్రశంసాపూర్వకంగా నావైపు చూసింది. ఆగ్రహమూ, అనుగ్రహమూ, కష్టమూ సుఖమూ, అన్నీ కడుపులో దాచుకోవడం వయసు నేర్పుతుందనుకుంటా. అమ్మ పెద్దగా పొంగిపోతున్నట్లు పైకి వ్యక్తం చెయ్యలేదుగాని ఆమె హృదయం ఆనందంతో పరవళ్ళు తొక్కుతోందన్న విషయం పసిగట్టలేనంత పసిపాపనుకాదు. ఒక్క ఏటిదిగాదు. కొన్నేళ్ళ పంట నట్టింట కొచ్చినంత సంతోషంగా వుంది ఆమె మనసు.

ఇంతకూ నేను ప్యాసయిన పరీక్ష ఏదో చెప్పనేలేదు. తెలుగు విద్వాన్! ఎమ్మేనో బియ్యేనో కాదని పాఠకులు నిరాశపడితే నేనేం చెయ్యలేను సినిమా నాయకుడికైతే ఎమ్మేపరీక్ష ఫస్టున పాస్ కావాలన్న పట్టింపు వుంటుంది. మనకెందు కా పట్టింపులు? ఉన్నమాట చెప్పుకోడానికి నామోషీ ఫీల్ అయి లాభంలేదు.

2

ఫలితాలు వచ్చాక తృప్తిగా వూపిరి పీల్చుకున్నాను. అవును. నా బాధ్యత తీరిపోయింది. ఇక పాఠ్య పుస్తకాలతో తల పగులగొట్టుకోనవసరం లేదు. ఏది పడితే అది చదవ వచ్చు. ఎక్కడబడితే అక్కడ తిరగ వచ్చు. పరీక్షలో తప్పినట్టు, పేపర్లు కష్టంగా వున్నట్లు కలలు రావు. నేను విద్వాన్ పాసయ్యాను ఎవరికన్నా అడ్రస్ యిచ్చేటప్పుడు, పుస్తకాల మీద పేరురాసుకునేటప్పుడు "గోపాలం విద్వాన్" లేదా "విద్వాన్ గోపాలం" అని ముచ్చటగా రాసుకోవచ్చు. ఇలాటి సవాలక్ష వూహలతో నా హృదయం ఎంతో తేలిక పడ్డది.

అమ్మ విషయం సరేసరి, ఫలితాలు వచ్చిన రోజున పాయసం వండిపెట్టింది. మరుసటిరోజు మిత్రులకి ఒక పార్టీ ఏర్పాటు చేయాలనుకున్నాను. అమ్మని అడిగితే నోరెత్తకుండా అంగీకరించింది. వచ్చిన మిత్రులు పదిమందికీ పూరీలూ కాఫీ యిచ్చి సంబరపడ్డది.

ఎవరితో ప్రస్తావన వచ్చినా నేను పరీక్ష ప్యాసయిన విషయం ఎత్తుతోంది.

'దేవుని దయవల్ల మా గోపాలం పరీక్ష పాసయ్యాడు' ఇది అమ్మ సంభాషణకు నాంది. ఆ తర్వాత అమ్మ నా చదువుకోసం పడ్డకష్టాలు సంభాషణల్లో చోటు చేసుకుంటాయి. చదువుకుంటున్న రోజుల్లో అమ్మ కష్టాన్ని గురించి నేను ఆలోచించలేదు. ఇప్పుడు ఆలోచిస్తే - నా చదువు కోసం అమ్మ చాలా బాధపడినట్లుంది. నా చదువు అమ్మకే పరీక్షే. కాస్త కలిగిన వాళ్ళ కయితే నా చదువు లెక్కలోకి రాదు. అమ్మ స్థితివేరు. కూలీ నాలీ చేసుకుంటూ నన్ను చదివించింది. మాకు నాలుగెకరాల మెట్ట లేక పోలేదు. కానీ అందులో వచ్చే ఆదాయం బహుస్వల్పం. వేణ్ణీళ్ళకు చన్నీళ్ళ తోడుగా అమ్మా, చెల్లెలూ కూలీనాలీ చేస్తేతప్ప సంసారం గడ వదు.

స్వాతంత్ర్యానికి పూర్వమైతే అమ్మకి నన్నుచదివించాలన్న వూహే తట్టి వుండేది కాదనుకుంటా. కాలం మారిపోయింది. ఊరూరా స్కూళ్ళు. ప్రతి పది పల్లెలకూ ఒక హైస్కూలు - జిల్లాకు రెండూ మూడూ కాలేజీలు. మొత్తానికి చదువులు కారుచౌక అయ్యాయి. "చదువులంటే కలిగిన వాళ్ళకే" అన్న భావం సమసిపోయింది. కాస్త కష్టపడితే మనమూ మన పిల్లల్ని చదివించుకోవచ్చు అన్న భావం కూలీ నాలీ చేసుకొనే వాళ్ళకు కూడా కలుగుతోంది. అందుకు మా అమ్మే తార్కాణం. ఈ సామాజిక పరిణామం మంచి చెడ్డల్ని గురించి నేను ముందెన్నడూ ఆలోచించలేదు. ఆలోచించాల్సిన అవసరం కలగలేదనుకుంటా. దేనికైనా అనుభవం గీటురాయి.

ఇప్పుడిప్పుడే నాకు కలుగుతున్న అనుభవాలు నా మెదట్లో ఆలోచనా బీజాన్ని మొలకెత్తిస్తున్నాయి. నా అనుభవాలు ఏమిటంటారూ? అవే మనవి చేస్తున్నాను.

3

జీవితంలో ఏ సంతోషమైనా ఎన్నాళ్ళు తిష్టవేసుకుంటుంది? వారం రోజులు లేదా పదిరోజులు, ఒక పదిహేనురోజులు గడిచేసరికల్లా, నేను ప్యాసు కావడంతో ఏర్పడిన సంతోష వాతావరణం ఇంట్లోనూ, నాలోనూ అంతరించిపోయింది. అమ్మ మామూలుగా కూలిపనికి వెళ్తోంది చెల్లెలు సుభద్రా ఇన్నాళ్ళూ పనికిపొయ్యేది. పెళ్ళీడు కొచ్చిందనో ఏమో అమ్మ దాన్ని ఇంట్లోనే అన్నం చెయ్యను పెడుతోంది.

సాయంత్రం అయ్యేసరికి ఏ రైతో వచ్చి "రాములమ్మా, పొద్దున కలుపు తీయను వస్తావా" అనో లేదా మరో పనికి వస్తావా అనో పిలుస్తారు. వెళ్తానంటే సరి, వాతిచేలోకో వీరిచేలోకో వెళ్తున్నానని సమాధానం చెపితే వచ్చినవాళ్ళ రుసరుసలు, సగిలింపులు. ఇవన్నీ నేను చిన్నతనం నుంచీ చూస్తూనే వున్నాను.కానీ యిప్పుడు యీ సన్నివేశాలు నాలో కంపర మెత్తిస్తున్నాయి కసి పుట్టిస్తున్నాయి. ఆలోచనల్ని రేకెత్తిస్తున్నాయి. ఇంటిదగ్గర వుండబుద్ధి పుట్టదు. ఏ స్నేహితుల దగ్గరో కూచో బుద్ధి అవుతుంది. ఉన్న వాస్తవాన్ని చూచి చూడనట్లు పోవడం కష్టమేమీ కాదు, ఐతే అందువల్ల మనశ్శాంతి లభ్యమయేది కల్ల. పరిస్థితులను చక్కపెట్టుకోవాలి. మంచి జీవితం చవి చూడాలి. అదే ఆలోచిస్తున్నాను.

ఏ స్కూల్లోనన్నా జూనియర్ తెలుగు పండిట్ పోస్టు ఖాళీ వుందేమో చూసుకోవాలి. ఒకయేడాదిపాటు పనిచేస్తే అంతోయింతో వెనకేసుకోవచ్చు. దాంతో ట్రైనింగ్ పూర్తి చేసుకోవచ్చు. అమ్మ ఆలోచన కూడా యిదే.

రోజూ పేపరు చూస్తున్నాను. రాజకీయ విషయాలు తెలుసుకుందామన్న ఆసక్తితోకాదు. ఎక్కడన్నా ఖాళీలున్నాయని ప్రకటనలు కనిపిస్తాయేమోనన్న ఆశతో.

నాలుగైదు ప్రైవేటుస్కూళ్ళు జూనియర్ తెలుగు పండిట్లు అవసరమున్నట్లు ప్రకటించాయి. ఆ ప్రకటనలు చూస్తూంటే ప్రాణం లేచి

వచ్చింది. అడ్రసులు అన్నీ నోటుచేసుకున్నాను. అన్నిస్కూళ్ళకు అప్లయి చెయ్యాలి. తెల్లకాగితాలు తీసుకున్నాను. ఎలా అప్లయి చెయ్యడం? తెలుగులో అయితే ఏదో తంటాలు పడవచ్చు. తెలుగులో రాయడానికి మనస్కరించలేదు. అలారాస్తే వీడికేమీ రాదనుకుంటారేమోనన్న భయం. ఇంగ్లీషులో రాయడానికి కలం ఒక్క అంగుళంకూడా కదలడంలేదు ఫస్టుఫారం నుంచీ స్కూలు ఫైనలుదాకా అంటే ఐదేళ్లు ఇంగ్లీషు చదువుకున్నాను. అప్లికేషన్ ఫారంలో ఒక వాక్యం రాయడం చేతకావడంలేదు. ఏం చదువులు యివి? నామీద నాకే విసుగొచ్చింది.

మా యింటి ఎదురుగ్గా పాపిరెడ్డిగారున్నారు. ఆయన కామ్రేడ్. లెఫ్టో, రైటో, నక్సలైటో తెలియదు. హైస్కూలు చదువు పూర్తి కాకపోయినా ఇంగ్లీషు బాగావచ్చు. స్వయంకృషితో నేర్చుకున్నాడు. ఆయన దగ్గరకి వెళ్ళి అడిగితే! నా చదువునీ నన్నూ చిన్నచూపు చూస్తాడేమోనని భయం. గత్యంతరంలేదు. ఆయన దగ్గరికి వెళ్ళాను. నేను వెళ్ళేసరికి ఆయన ఎవరితోనో రాజకీయాలు మాట్లాడుతున్నాడు

"నువ్వు నూరుచెప్పు లక్షచెప్పు. సంకటిని, కొర్రన్నాన్నికూడా కళ్ళకద్దుకొని భోంచేస్తున్నన్నాళ్లూ ఈ దేశంలో విప్లవాలురావు" అంటున్నాడాయన.

సంకటి, కొర్రన్నం తినడానికి - విప్లవాలకూ గల సంబంధం ఏమిటో నాకు అర్థంకాలేదు. అలాగే నాకు అర్థంకాని విషయాలు వారి సంభాషణల్లో చాలా చాలా దొర్లాయి. చర్చ ముగిసిన తర్వాత ఎదుటి వ్యక్తి లేచిపొయ్యాడు.

పాపిరెడ్డి నావైపు తిరిగి "ఏమ్మా వూరికే వచ్చావా లేక ఏదన్నా పనిమీదవచ్చావా?" అన్నాడు.

వచ్చిన పని చెప్పాను, ఆయన ఏం ఎగతాళి చేస్తాడోనని తల వంచుకున్నాను.

"సిగ్గుపడుతున్నావా?" అన్నాడు ఆయన నవ్వి. ప్రాణంపోక నేనూ ఆయన నవ్వులో శృతి కలిపాను.

"చూడు గోపాలం! ఏ విషయంలోనూ సిగ్గుపడకూడదు. మనకు తెలిసిన విషయాలకంటే తెలియని విషయాలే ఎప్పుడూ అనేకం వుంటాయి. ఒక మంచి కథకుడికి దానం అంటే ఏమిటో వలవలఅంటే ఏమిటో తెలియకపోవచ్చు. ఒక మంచి శాస్త్రజ్ఞుడు ఒక వాక్యం కవిత్వం రాయలేక పోవచ్చు. చదివి అర్థం చేసుకోవడం చేతకాకపోవచ్చు.అంతెందుకు? "అమ్మహత్మ్మడు" ఏ సంధి అని అడిగితే నువ్వు ఠకీమని చెప్పగలవు. నేను చెప్పలేను. తెలియని విషయాలు తెలుసుకొనేందుకు ప్రయత్నం చెయ్యాలి. తెలియనందుకు సిగ్గుపడకూడదు" అన్నాడు.

నా ప్రాణం కుదుటపడింది.

అప్లికేషన్ ఆయన డిక్టేట్ చేస్తే నేను రాసుకున్నాను.

"అప్లై చేస్తున్నావు బాగానే వుంది. కానీ మంత్రాలకు చింతకాయలు రాల్తాయా నాయనా" అన్నాడు.

"ఏ పుట్టలో ఏ పాముందో ఎవరు చూశారు" అన్నాను. ఆయన నవ్వి "నేను నిన్ను నిరాశ పరచను. కానివ్వు" అన్నాడు. అప్లికేషన్లు పూర్తి అయ్యాయి. ప్రతి స్కూలు కరస్పాండెంటుతో బాటూ ఆ జిల్లా విద్యా శాఖాధికారికి కూడా ఒకటి పంపాలి. మొత్తం పదికవర్లు. రెండు రూపాయలు. విషయం చెప్పి "అమ్మా రెండు రూపాయలు డబ్బుంటే యివ్వు" అన్నాను.

"చదువు అయిపోయింది. డబ్బు ఖర్చు వుండదనుకున్నాను పదీ అయిదూ ఇంకా అడుగుతూనే వున్నావు. ఇదేమిట్రా"అని విసుగు వ్యక్తం చేసింది. అమ్మ విసుగుకు కారణముంది. సరిగ్గా రెండురోజుల క్రిందట సర్టిఫికెట్ తెచ్చుకోవాలని పది రూపాయలు అడిగి యిప్పించుకున్నాను. ఆ రోజు అక్కడా యిక్కడా బదులుచేసి తెచ్చియిచ్చింది. మళ్ళీ ఈరోజు రెండు రూపాయలు.

రెండు రూపాయలంటే మాటలు కాదు. అమ్మ రెండు రోజులు ఎండలో చెమటోడ్చాలి. ఆమె విసుగుపడటంలో అసహజమేమీలేదు. చదువు పూర్తికాంగానే వుద్యోగం వస్తుందని అమ్మ అనుకొని వున్న

ట్లుంది. ఇల్లలకగానే పండగ కాదని అమ్మతో చెప్పి ఆశల్ని నిరాశ చెయ్యడం యిష్టంలేదు.

ఉద్యోగానికి అప్లయ్ చేస్తున్నాననీ త్వరలోనే ఉద్యోగం వస్తుం దనీ చెప్పాను.

నాలుగు తెల్లకాగితాలు నల్లచేసి నాలుగు చోట్లకు తరలించాను ఏవన్నా ఛాన్సు తగులుతుందేమోనని రోజు పోస్టు దగ్గర ఎదురు చూస్తున్నాను

"ఎక్కడ్నుంచన్నా ఇంటర్వ్యూ వచ్చిందా ?" అన్నాడు పాపిరెడ్డి ఒకరోజు. లేదన్నట్టు చప్పరించాను.

"నే చెప్పలేదూ ! మంత్రాలకు చింతకాయలు రాలవని" అన్నాడు.

"ఏం చెయ్యమంటారో కాస్త సలహాచెప్పండి" అన్నాను.

"ఏదన్నా సిఫార్సు చూడు. అది లేకుండా ఆ పరమేశ్వరుడు కూడా ఉద్యోగం సంపాదించలేడు" అన్నాడు.

"నిజమే. ఆ విషయం నాకూ తెలుసు నేను అండా ఆపులేని 'దిక్కులెస్', ఎవరు పలుకుతారు నాకు "ఎవరున్నారు నాకు" అన్నాను దీనంగా.

అట్లా అంటే లాభంలేదు. ఏ వెధవనో ఒక వెధవను కాళ్ళూ కడుపు పట్టుకొని బ్రతిమలాడి పని సాధించుకోవాలి. చొరవ లేకపోతే ఎక్కడున్నవాడివి అక్కడేవుంటావు. ఒక్క అంగుళం కదల్లేవు" అన్నాడు.

"పోనీ మన సర్పంచిని పట్టమంటారా !" అన్నాను.

"వాడి పాదం పట్టి ప్రయోజనం లేదు సమితి ఎలెక్షన్లలో ఓటును వేలం పెట్టి పది వేలకు అమ్ముకున్నాడు. వీడి సిఫారసు వెళ్తే సమితి ప్రశిడెంటు చెప్పు తీసుకొని వెంటబడతాడు" అన్నాడు.

"నిజమే! ఓటు అమ్ముకొన్న వాడిమాట ఎవరు ఖాతరు చేస్తారు. నాకు ఆయన తప్ప ఎవరూ తెలియదు ఆయనయినా పెద్దగా తెలియదు. ఉండూరు సర్పంచ్ గనక మాట తోసెయ్యలేక సిఫార్సు చేయవచ్చు.

ఆయన సిఫార్సుకు నయాపైసా విలువలేదని తేలిపోయింది. ఏం చెయ్యడమా" అని ఆలోచనలో పడ్డాను.

"కాస్త పలుకుబడిగల మిత్రులెవరూ లేరా?" అన్నాడు పాపిరెడ్డి, సమయానికి జ్ఞాపకం చేశాడు. ప్రిలిమినరీలో నరసింహారెడ్డి అని నా క్లాస్ మేటొకడుండేవాడు. ప్రిలిమినరీ అయిపోగానే వాడు డిస్‌కంటిన్యూ చేశాడు. ఇంటి దగ్గర బాగా ఆస్తిపాస్తులున్నవాడు. వాడికి చదువెందుకు? వీపున ఈతకాయవున్నవాడు ఈదనవసరంలేదు. వాడు వూళ్ళోనే వుండి వ్యవసాయం చూసుకుంటూ సర్పంచ్‌గా ఎన్నికయ్యాడు.

వాడ్ని కలిస్తే! నాకు ఎక్కడలేని ఉత్సాహం వచ్చింది.

"ఉన్నాడండీ ఒక మిత్రుడు" అన్నాను.

"ఇంకేం? అతణ్ని కలుసుకో" అన్నాడు.

గబగబా యింటికొచ్చి ప్రయాణ సన్నాహం చేస్తున్నాను.

"ఎక్కడికిరా ప్రయాణం?" అంది అమ్మ.

అమ్మకు విషయమంతా విడమర్చి చెప్పాను. సంతోషిస్తుంది అనుకున్నాను. కానీ అమ్మ ధోరణి వేరుగా వుంది.

"లేడికి లేచిందే ప్రయాణమని ఉబ్బిపాటు ప్రయాణమనగానే సరా? డబ్బు విషయం ఆలోచించావా?" అంది.

"నీదగ్గర లేదా?" అన్నాను నసుగుతూ.

"లేకేం. అమ్మదగ్గర ఖజానావుంది". అంది రుసరుసలాడుతూ ఆదిలోనే హంసపాదు నాలో నిగ్రహం చచ్చిపోతుంది.

"మరి ఏ ప్రయత్నం చెయ్యకుండా ఇంట్లోనే కూచోమంటావా? అన్నాను.

"ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు డబ్బెలావస్తుంది."

"ఏదో ఒక తిప్పలు పడాలి?"

"ఆ తిప్పలేమిటో చెప్పరాదూ?"

మాటకు మాట తెగులు. చిన్న సైజు ఘర్షణ ప్రారంభమైంది. నేను బాగానే రెచ్చిపోయాను.

"ఛార్జీలకు కూడా డబ్బులివ్వలేని దానివి మరి నన్నెందుకు చదివించావ్ ?" అన్నాను.

"బుద్ధిలేక, ఇప్పుడు తప్పు ఒప్పుకుంటున్నాను, సరేనా ?" అంది ఘర్షణ మరీ పెరిగేదే కానీ సుభద్ర కలుగ చేసుకుంది.

"అమ్మా నాచెవుల్లో కమ్మలున్నాయి. ఇవి తీసుకెళ్ళి ఎక్కడన్నా డబ్బు తీసుకరా. వూరికే ఎందుకీ గొడవంతా" అంది. అమ్మ ఏమనుకుందో ఏమో సుభద్ర సలహాను అంగీకరించింది. అవి ఎక్కడో తాకట్టుపెట్టి ముప్పయి రూపాయిలు తెచ్చింది.

నేను ఉద్యోగ ప్రయత్నం చెయ్యడం అమ్మకు యిష్టంలేకకాదు. ఈ గొడవంతా డబ్బులేక. డబ్బు చేతికి వచ్చాక అమ్మకూడా శాంతించింది.

ఏ ఘర్షణా జరగనట్లే నన్ను సాగనంపింది.

అదృష్టంకొద్దీ నేను వెళ్లేసరికి నరసింహారెడ్డి యింట్లోనేవున్నాడు. ఇద్దరం విడిపోయి రెండేళ్ళకుపైగా అయింది. నన్ను చూచి సంతోషించాడు.

"ఏరా యిలా వచ్చావు? బాగున్నావా ?" అన్నాడు.

చదువుకునేటప్పుడు యిద్దరం చాలా చనువుగా ఒరే అంటే ఒరే అనుకునే వాళ్ళం, వాడు అది యింకా మరిచిపోలేదు. యిల్లూ అదీచూస్తే వాణ్ణి ఒరే అని పిలవడానికి నాకు ధైర్యం చాల్లేదు,

ఇద్దరిమధ్యా ఏదో అంతరం వున్నట్లు ఫీలయ్యాను.

"నీతో పనిబడి వచ్చానోయ్" అన్నాను.

"ఏం పని ?"

"సమితి ప్రెసిడెంటుకు కాస్త సిఫార్సు చేయాలి."

"సిఫార్సుదేం భాగ్యం కానీ, నేను ఇల్లు కదిలే స్థితిలో లేనే" అన్నాడు.

"ఏం !" అన్నాను దిగులుగా.

"గ్రామ పార్టీ బాగా టెన్షన్‌లో వుంది. ఇల్లు కదలాలంటే భయం" అన్నాడు.

"గ్రామ పార్టీల్లో నువ్వెందుకు ఇన్వాల్వ్ అయ్యావు?" అన్నాను.

"సర్పంచ్ ఎలెక్షన్లలో పోటీచేశాను. అది గ్రామపార్టీకి దారితీసింది. ఏం చెయ్యను?" అన్నాడు.

"బాగుంది ఆ వెధవ ఎలెక్షన్లలో కంటెస్టు చేయకపోతే ఏం కొంపమునిగేది !" అన్నాను.

"కొంప మునిగేదేమీలేదు. కాని ఏ అధికారమూ లేకపోతే ఎవడు పలకరిస్తాడు?" అన్నాడు.

డబ్బు, అధికారం, ఇవే రాజ్యం చేస్తున్నప్పుడు ప్రతివాడూ వాటికోసం వెంపరలాడక తప్పదేమో.

"నీమీద చాలా ఆశలు పెట్టుకొనే వచ్చాను" అన్నాను.

"సరే, భోంచెయ్యి, తర్వాత ఆలోచిద్దాం" అన్నాడు. భోజనం అయిన తర్వాత ఆలోచించిందేమీలేదు. వాడు ప్రయాణమయ్యాడు. ఈటెలూ, గండ్రగొడ్డళ్ళూ తీసుకొని వాడి వెంట ఒకచిన్న దండుకూడా బయలుదేరింది. నాకు గుండెలు అవిశాయి. ఈటెలూ, గండ్ర గొడ్డళ్లూ చూచికాదు. వీళ్ళందరికీ బస్సు ఛార్జీలు పెట్టడానికి నాదగ్గర చాలినంతడబ్బు లేదు. వాడితో ఖర్చులు పెట్టిస్తే వాడేమనుకుంటాడో! దేవుడా ఏమిటీ అగ్ని పరీక్ష అనుకున్నాను. ఈ మందీ మార్బలం దేనికి అని వాడితో అనడానికి నాకు ధైర్యం చాల్లేదు. విచ్చల విడిగా ఖూనీలు, దొమ్మీలు జరుగుతున్నాయి. ఇద్దరమూ బయలుదేరితే దారిలో ఏదన్నా - అభమో శుభమో జరిగితే నింద నాకొస్తుంది. మొత్తం మీద పెద్ద సంకటావస్థలో పడ్డాను

ఏమైతేనేం? దేవుడు నాపాలిట ఉన్నాడు. ఛార్జీలకు డబ్బు నాతో

పెట్టనివ్వలేదు వాడు. నా బస్సుఛార్జి కూడా వాడే పెట్టాడు. గండం గడిచి నందుకు ఏడుకొండలవాడిన్ని ఒకటికి పదిసార్లు స్మరించాను. ఎందుకో చెప్ప లేనుగానీ, వెళ్తున్న కార్యం జయప్రదమవుతుందనికూడా అనిపించింది ఆ క్షణాన.

మరో శుభసూచకమేమిటంటే మేము వెళ్ళేసరికి సమితి ప్రెసి డెంటు, ఏ కొండకూ వెళ్ళకుండా ఇంటిదగ్గరేవున్నాడు.కాని సమితివసతి గృహ ప్రాంగణాన చిన్నసైజు తిరుణాల చూసేసరికి నేను నిలువునా నీరుకారిపోయాను. ఎరువు అప్పులకొచ్చినవాళ్ళూ, కరువు అప్పులకొచ్చిన వాళ్లూ, ట్రాన్స్‌ఫర్ల కొచ్చినవాళ్లూ, సీమపందులకోసం వచ్చినవాళ్ళూ, గ్రామ ప్రెసిడెంట్లు,పాలెగాళ్ళు ఎవరు లేరు ? అంతా అక్కడేవున్నారు. ఇంతమందిలోనూ నరసింహారెడ్డికి ఇంటర్వ్యూదొరుకుతుందో దొరకదో? నరసింహారెడ్డి ముఖంవైపు జూచాను. ఇంటి దగ్గర అట్టహాసంగా బయలు దేరాడు. ముఖంలో ఆ అట్టహాసం ఇప్పుడు ద్యోతకం కావడంలేదు.

"ఇంట్లో ఎవరెవరున్నారు ?" అన్నాను రహస్యం అడుగుతున్న ట్లుగా నా పక్క వ్యక్తితో.

"సమితి సైన్యం యావత్తూ అక్కడే వుంది " ఆ వ్యక్తి.

"ఏం చేస్తున్నట్టు !" అన్నాను.

"బయటనుంచి బిరియానీలు, వేపుళ్ళు వెళ్తున్నాయి. వెట్ డిన్నరు వున్నట్లుంది" అన్నాడు.

"అందుకే కాబోలు! ఎవరూ లోపలికి వెళ్ళకుండా బయట తచ్చాడు తున్నారు" అనుకున్నాను.

ఈ వెట్ డిన్నరు ఎంతసేపటికి ముగుస్తుందో ! కాళ్ళు పీకు తున్నాయి. కాసేపు కాలక్షేపమవుతుందని నేను నా పక్క వ్యక్తితో మాటల్లోకి దిగాను.

"ఏం పనిమీద వచ్చారు ?" అన్నాను.

"మొగుణ్ణి ఒకసారి దర్శనం చేసుకొని కాస్త పాదధూళి నెత్తిన చల్లుకుందామని వచ్చాను" అన్నాడు.

"మొగుడెవరు" అన్నాను నవ్వుతూ.

"టీచర్లకు మొగుడెవరో తెలీదా ?" అన్నాడు.

"అర్థమైంది. అయితే మిమ్మల్ని శంకరగిరి మాన్యాలు పట్టించారన్న మాట. ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకుందామని వచ్చారా ?" అన్నాను.

ఆయన తలూపాడు.

"ఒక్కరే వచ్చారా ?" అన్నాను.

"లేదు. రెకమెండ్ చేయడానికి మిండగాడొకడు కావాలి. మా వూరి సర్పంచ్‌ని వెంటబెట్టుకొని వచ్చాను" అన్నాడు

"సమితి ప్రెసిడెంటు బాగా చదువుకున్నవాడేనా ?" అన్నాను. చదువుంటే గుమాస్తానో, టీచరో అవుతారు కాని రాజకీయాల్లో రాణిస్తారా ? అంటూ ఎదురుప్రశ్న వేశాడు.

ఈయనెవరో కాని మాట్లాడుతూవుంటే బాగానే కాలక్షేపం అవుతోంది. కాని వున్నట్టుండి జనంలో కలకలం బయలుదేరింది. ఏమిటబ్బా అని చూస్తే సమితి ప్రెసిడెంటు గడపదాటి బయటికివచ్చాడు. జనమంతా నమస్కారాలుచేస్తూ దైవదర్శనం కోసం ఎగబడినట్లు ఎగబడుతున్నారు. మా నరసింహారెడ్డి ఎక్కడున్నాడోనని చూచాను. ఫరవాలేదు. వాడూ ఎగబడుతున్నాడు. ఎందుకైనా మంచిదని సందుజేసుకొని వాడి దగ్గరికి వెళ్ళి నిలబడ్డాను.

ఇంతమంది భక్తుల్ని ఎలా సంతృప్తి పరుస్తాడా అని ఆలోచిస్తున్నాను. కాని సమితి ప్రెసిడెంట్ మొత్తానికి అసాధ్యుడులాగే వున్నాడు. అందరి భక్తులమీద కటాక్ష వీక్షణం ప్రసరించాడు. ఒక క్షణంలో అందరి నమస్కారాలు అలవోకగా అందుకున్నాడు. ఒకరిభుజం మీద చెయ్యి వేస్తూ మరొకరి వైపు తిరిగి "నీ విషయం పరిషత్ ఛైర్మన్‌తో మాట్లా

డాను" అన్నాడు. క్షణమాలస్యం కాకుండా మరొకర్ని ఉద్దేశించి "రేపు ఆఫీసుకు రావయ్యా నీ విషయమేదో ఆలోచిద్దాం" అన్నాడు.

ఎవరో టీచరు కామాలు దగ్గరికి వెళ్ళి తన గోడు వెళ్ళబోసుకో బోయాడు. సమితి ప్రెసిడెంటుగారు ముఖం చిట్లించి-

"స్కూలుకు సెలవు పెట్టే వచ్చారా?" అన్నాడు.

"పెట్టే వచ్చానండీ" అన్నాడు చేతులు నలుపుకుంటూ.

"బాగానే వుంది. స్కూలుకు సెలవుపెట్టి ఇలా మా చుట్టూ తిరగడం కన్నా మరేం పని లేదటయ్యా నీకు! పో పో బుద్ధిలేకపోతే సరి" అంటూ ఈసడించుకున్నాడు.

ఇంటి ముందున్న జీపు కదలడానికి సిద్ధంగా వుంది. ప్రెసిడెంటు గారు వెళ్ళి కారులో కూర్చుంటున్నారు. మా నరసింహారెడ్డి గబ గబా వెళ్ళి మరోసారి నమస్కారం చేశాడు.

"ఓహో నువ్వటయ్యా ఏమిటి విషయం" అని బి. డి వో తో ఏదో చెబుతున్నాడు.

'అవ్వాలి మొగంబై నంతనేమాయె' అనుకున్నాడేమో నరసింహారెడ్డి వచ్చిన పని సంక్షిప్తంగా చెప్పాడు. జీపు రొదచేస్తూ వెళ్తుండగా "చూద్దాంలేవయ్యా! మరోసారి కనిపించు. ఇపుడు వెంకటాపురంలో స్కూలు బిల్డింగు శంకుస్థాపనకు వెళ్తున్నాను" అన్నాడు.

దేవుడు వెళ్ళిపోయాడు. భక్తులు మిగిలారు. ఒక్కసారి అందరి వైపు పరకాయించి చూశాను ప్రెసిడెంటు అందరికీ అన్నిరూపులై దర్శన మిచ్చాడు. అందరి వదనాల్లోనూ ఏదో సంతృప్తి తాండవిస్తోంది.

భుజాల మీద చేతులు వేయించుకున్న వాళ్ళు, వీపులు తట్టించు కున్న వాళ్ళు, రెట్టింపు సంతృప్తి అనుభవిస్తున్నారు. చివాట్లుతిన్న ఉపా ధ్యాయ మహాశయులు కూడా బాధపడుతున్న ఛాయలు కనుపించ లేదు. "తిడతాడు కాని పొట్ట కొట్టడు. అదే ఆయనలో వున్న ప్రత్యేకత" అని ఎవరితోనో చెబుతున్నాడు. పొట్ట కొట్టకపోతే మాత్రం తిట్టాలనే రూలు ఎక్కడుందో నాకు బోధపడలేదు. అధికారంలోవున్న వ్యక్తి తిట్టినా సమ ర్థించుకోవడానికి సంసిద్ధంగా వున్నారు జనం.

వీపుమీద చెయ్యి పడ్డది. చూద్దునుగదా నరసింహారెడ్డి. "ఇంకేమీ ఆలోచించకు, విన్నావుగా, చూద్దామన్నాడు. మళ్ళీ ఒకసారి కలుసుకుందాం. మన పని సానుకూలమైనట్టే లెక్క" అన్నాడు.

మెదలకుండా వూరుకుంటే బాగుండదని సంతోషం ప్రకటించాను. ఒకటి రెండుసార్లు తిరిగితే పని సానుకూల మవుతుందన్న భరోసా కలగడంలేదు. పదే పదే విడవకుండా గోచీకట్టుక తిరిగితే కొంత సాధించవచ్చునేమో ఒక్కసారి ఇల్లు కదలడానికే తాతలు దిగివచ్చారు. పదే పదే ఎలా తిరగడం! ఇవ్వన్నీ ఇప్పుడాలోచిస్తేకాదు. నరసింహారెడ్డికి కృతజ్ఞత తెలిపాను. నరసింహారెడ్డి తన సొంతపనిమీద వూళ్లోకి వెళ్ళాడు. నేను భారంగా వూపిరి పీల్చుకున్నాను.

"కలడు కలండనెడివాడు కలడో లేడో" అని గజేంద్రుడికి కలిగినట్టు నాలోనూ ఒక సందేహడోల ప్రారంభమైంది. అయితే ఈ సందేహడోల అట్టేకాలం నిలవలేదు.

కావలిలో వున్న ఏదో మిషనరీ స్కూలు నుంచి ఇంటర్వ్యూకు పిలుపు వచ్చింది.

నిస్సందేహంగా దేవుడున్నాడు అనుకున్నాను. నాలాటి దిక్కులేని వారికి దిక్కు చూపడమనే తన పవిత్ర కర్తవ్యాన్ని ఆయన యింకా నిర్విఘ్నంగా కొనసాగిస్తున్నాడనే నమ్మకం కూడా కలిగింది.

"చూచారా! నవ్విన నాపచేనే పండింది" అన్నాను పాపిరెడ్డిగారి దగ్గరికి వెళ్ళి.

"ఏమైంది" అన్నాడు పాపిరెడ్డి.

"మనం నెలకిందట కావలికి అప్లయ్ చెయ్యలేదూ! ఇప్పుడు ఇంటర్వ్యూ వచ్చింది."

"అంతేనా ? నీ ధోరణిచూసి ఎప్పాయింట్ మెంట్ ఆర్డరు వచ్చిందేమో ననుకున్నాను."

"మీరు మరీ నిరాశావాదులు. చూస్తావుండండి, వారం రోజుల్లో పోస్టింగ్ ఆర్డరు కూడా సంపాదిస్తాను" అన్నాను.

"మంచిది" అన్నాడు ఆయన. మొన్న సమితి ప్రెసిడెంటును కలుసుకోవడానికి వెళుతూ తీసికెళ్ళిన ముప్పయి రూపాయల్లో, ఇరవై రూపాయలు ఇంకా మిగిలేవున్నాయి. దానికితోడు మరొక పదిరూపాయలు జతైతే పని గడుస్తుంది కాని అమ్మ మళ్ళీ ఏంరగడ ప్రారంభిస్తుందోనని భయం. అందుకని అమ్మ దగ్గరకువెళ్ళి రాజీ ధోరణిలో చెప్పాను. "అమ్మా! వెళ్ళేముందు గొడవచేస్తే వెళ్ళిన పని సవ్యంగా జరగదు. మొన్నా అలాగే జరిగింది. ఇంటర్వ్యూకు ఈసారయినా నన్ను సక్రమంగా పంపు" అని.

అమ్మ నిట్టూర్చి "ఇంట్లో ఇరవయి రూపాయలుంది. ఇంకా ఎంతయితే సరిపోతుంది!" అన్నది.

"ఎక్కడయినా ఒక పదిరూపాయలు చూడమ్మా చాలు" అన్నాను.

అమ్మ ఏం అగచాట్లు పడిందో ఏమో. ఊరంతా తిరిగి పదిహేను రూపాయలు తెచ్చియిచ్చింది. అడిగిన దానికంటే ఎక్కువే యిచ్చింది.

సర్టిఫికెట్లూ అవీ తీసుకొని ఇల్లు కదిలాను. సుభద్ర మంచినీళ్ళ కడవతో ఎదురుగ్గా వచ్చింది.

అన్నీ శుభ శకునాలే!

ప్రయాణం చేస్తూన్నంత సేపూ ఇంటర్వ్యూను గురించే ఆలోచిస్తున్నాను. ఆ ఉద్యోగం నాకే దక్కుతుందని మనసులో ఆశ. ఆ ఆశ చుట్టూ అనేకమైన తీయటి ఊహలు. ఊహాలోకంలో విహరిస్తూంటే ప్రయాణపు బడలికే కనిపించలేదు.

కావలిలో దిగేసరికి బాగా చీకటిపడింది. మూడు రూపాయలిచ్చి లాడ్జిలో గది ఒకటి తీసుకున్నాను, ఒక రాత్రి గడిపేందుకు. గదిమీద మూడు రూపాయలు వెచ్చించడం సంతోషంగా ఏమీలేదు. కానీ తప్పనిసరి. రేపు మధ్యాహ్నం ఇంటర్వ్యూకు వెళ్ళేసరికి స్నానంచేసి, బట్టలు మార్చుకొని కాస్త నీటుగా వెళ్ళాలి. గది అంటూ ఒకటి లేకపోతే రోడ్డుమీద చేసుకునేవిగాదు ఈ పనులన్నీ.

డబ్బు పోతేపోయింది. రాత్రి సుఖంగా నిద్ర పట్టింది. టైమ్ ఎంతయిందో ఏమో లేచేసరికి పొద్దుపొడిచి బారెడెక్కింది. స్నానం, కాఫీ అన్నీ ముగించుకొనేసరికి తొమ్మిదిన్నర అయింది. పదకొండున్నరకు ఇంటర్వ్యూ. ఇంకా రెండు గంటలు టైమ్ వుంది ఇంటర్వ్యూకు ఎంతమంది వచ్చారో ఏమో! ఏమవుతుందో? గుండెలలో దడ ప్రారంభమయింది. కాసేపు ప్రశాంతంగా కూర్చుందామన్నా స్థిమితం చిక్కలేదు. గదిలో పచార్లు చెయ్యడం మొదలుపెట్టాను. ఎంతసేపటికీ పదకొండుకాదు. పదిన్నరకే సర్టిఫికెట్లు ఫైలు చంకన పెట్టుకొని బయలుదేరాను స్కూలు దగ్గిరే. పది నిమిషాల నడక.

స్కూలు ఆవరణలోకి వెళ్ళగానే చుట్టూ ఒకసారి పరకాయించి చూశాను. నా 'దాయాదులు' యింకా ఎవరన్నా వచ్చారేమోనని.

స్కూలుకు అటుప్రక్క చెట్టుక్రింద ఎవరో ఒక అమ్మాయి నిలబడి ఎక్కడో శూన్యంలోకి చూస్తోంది. చేతిలో ఫైలు వుంది. ఇంటర్వ్యూకు వచ్చిన బాపతే సందేహం లేదు. హతవిధీ!

దగ్గరకు వెళ్ళి దాయాది మత్సరం కనబడనీకుండా నవ్వుతూ "ఇంటర్వ్యూకు వచ్చారా!" అన్నాను.

"అవునండి" అంది, ఆ అమ్మాయి సన్నగా నవ్వి.

"విద్వానా?" అన్నాను,

"అబ్బే, లేదండీ బి. ఏ. స్పెషల్" అంది,

నాకు కొంచం వూరట దొరికింది. క్వాలిఫైడ్‌ను తీసుకొనే పక్షంలో నాకే ఛాన్సు వుంటుంది.

"మనిద్దరమే వచ్చినట్టుంది." అన్నాను.

"ఇంకొక అబ్బాయి వచ్చాడు." అంది.

"ఏడీ?" అన్నాను. ఆ ముఖాన్నీ కాస్త చూద్దామని.

"స్టాఫ్ రూంలో వున్నాడనుకుంటాను" అంది.

"రండి! మనమూ వెళ్ళి అక్కడే కూర్చుందాం" అన్నాను.

"మీరు వెళ్తారేమో వెళ్ళండి. స్టాఫ్ రూంలో ఒకటేగోల. తల నొప్పి వస్తుంది. చెట్టుకింద ప్రాణానికి హాయిగా వుంది" అంది.

అమ్మాయి కాస్త సెన్సిటివ్‌లాగుంది ముఖంవైపు చూచాను. ఆకర్షణీయంగానేవుందీ. కాస్త నలుపు. క్రిష్టియన్ కామాలు. క్రిష్టియన్లని, కోమట్లనీ, వెయ్యి మందిలోవున్నా గుర్తించవచ్చు. స్పెషల్ శైపు.

"మీ పేరేమిటండీ" అన్నాను.

"జోసఫీన్" అంది.

నే నూహించింది నిజమే. గుండెదడ ప్రారంభమైంది. కరెస్పాండెంట్ క్రిష్టియన్. ఈ అమ్మాయి క్రిష్టియన్. నా నోట్లో కరక్కాయ పడ్డట్టే.

"మీరు బి. ఎ. ఎప్పుడు పాసయ్యారు!" అన్నాను.

"మూడేళ్ళయింది" అంది.

"మూడేళ్ళ నుంచీ ఉద్యోగమే దొరక లేదా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"గడార్లు గాలికిపోతుంటే ఏకులు నాగతేం అన్నాయట, ఇంజనీర్లకూ, డాక్టర్లకే ఉద్యోగాలులేక ఏడుస్తున్నారు. మనదేముంది?" అన్నది నిర్లిప్తంగా.

"బి. ఇడి. కి వెళ్ళలేక పోయారా?" అన్నాను.

"పోవచ్చు. గవర్నమెంటు కాలేజీల్లో సీట్లు దొరకవు. ప్రయివేట్ కాలేజీల్లో రెండువేలో మూడువేలో డొనేషన్ యిస్తే తప్ప సీట్లు యివ్వరు. నాలాంటి వాళ్ళకి ఎక్కడవుతుంది" అన్నది.

బ్యాక్ వర్డు క్లాసు గనుక ఏ స్కాలర్ షిప్ మీదో చదువుకొని వుంటుంది. నిజమే డొనేషను ఎక్కడ్నుంచి తేగలదు.

"టైమ్ పదకొండు అయివుంటుంది. కరెస్పాండెంటును కలుసుకుందాం పదండీ" అన్నాను.

"వెళ్దామంటారా" అంది జోసఫీన్ నవ్వుతూ.

"ఏమిటి మీరనేది ?"

"ఏమీలేదు. ఇంటర్వ్యూకు యింకో అబ్బాయొచ్చాడని యిందాక నేను చెప్పలేదూ, ఆ అబ్బాయి ఆరువందలిచ్చి ఉద్యోగం కొన్నాడు" అంది.

నా ముఖంలో నెత్తురుచుక్కలేదు: కాసేపు నోటమాట రాలేదు.

"నిజమా" అన్నాను తేరుకొని.

కారు వచ్చేముందు టైపిస్టు నా దగ్గరికి వచ్చాడు. "పోస్టింగ్ ఆర్డర్స్ టైప్ చేస్తున్నాను. ఆశ ఎందుకు తల్లీ వెళ్ళిపో" అని సానుభూతి కనపరిచిపోయాడు" అంది.

"అన్యాయం" అన్నాను.

"మామూలే" అంది.

"మరి ఇంటర్వ్యూ అంటూ యీ ఫార్సు దేనికి" అన్నాను.

"చెబుతున్నానుగా అన్నీ మామూలే. మీకు అనుభవంలేనట్టుంది. ఇంత దూరం వచ్చాక ముఖం చూపకుండా ఎందుకు వెళ్ళడం. పదండి ముఖం చూపుదాం" అంది.

నా మెదడు పనిచెయ్యడం మానివేసింది. ఆఫీసు దగ్గరకు యిద్దరమూ మౌనంగా వెళ్ళాం.

"ఇంటర్వ్యూకి వచ్చారేమో లోపలికి వెళ్ళండి" అన్నాడు ప్యూన్.

కరస్పాండెంట్ ఏదో రాసుకుంటున్నాడు. జోసఫీన్ తలుపుదగ్గిరే నిలబడింది. నేను లోపలికి వెళ్ళాను. నన్నాయన గమనించలేదో, గమనించీ గమనించనట్లు నటిస్తున్నాడో తల పైకెత్తలేదు.

శబ్దం అయ్యేట్లు కుర్చీలాగి ఎదురుగా కూర్చున్నాను

"వేర్ డూ యూ కం ఫ్రం?" అన్నాడు స్టైయిలిష్‌గా. కడపనుంచి వచ్చాను - అని మర్యాదగా జవాబు చెప్పడానికి నాకు మనస్కరించలేదు. నిండా మునిగినవాడికి చలేమిటి ?

"తెల్లదొరల వారసుడిలా ఇంగ్లీషులో అడుగుతున్నారు. తెలుగు రాదా మీకు ?" అని ప్రశ్నించాను.

దీన్నే పచ్చి బూతులో ప్రశ్నించాలనుకున్నాను గాని నాలుక మీదికివచ్చి ఆగిపోయింది.

అంతే ! ఆ ప్రశ్నకే కరస్పాండెంట్ హడలి చచ్చాడు. వూహించని పరిణామం.

"నీకు పిచ్చా ?" అన్నాడు తడబడుతూ.

నాకు మంట పుట్టింది! "నాకు పిచ్చి అనే లంజాకొడుకుని ముఖం మీద చెప్పుతో కొడతాను" అన్నాను.

"యూ స్కాండ్రల్, గెటవుట్" అని గదిగోడలు బ్రద్దలయ్యేట్టు అరిచాడు.

ఈ గొడవకు స్టాఫ్ రూంలోవున్న టీచర్లంతా పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చారు.

నేను బయటకు వెళ్ళలేదు. సభ్యతా సంస్కారాలను ప్రక్కకు పెట్టి తిట్లకు లంకించుకున్నాను. అచ్చం తెలుగు తిట్లు. కరెస్పాండెంట్ అమ్మనీ ఆలినీ ఎవర్నీ వదల్లేదు. టీచర్లంతా నిలబడి చూస్తున్నారు. మధ్య మధ్య కోమట్లు పంచాయతీ చెప్పినట్లు నాకు సర్ది చెపుతున్నారు. వాళ్ళకీ కరస్పాం డెంటుమీద మంటగానే వుంది. కరస్పాండెంటు ఇంగ్లీషు తిట్లు లాభం లేదనుకున్నాడో ఏమో ప్యూన్నుపిలచి పోలీస్ స్టేషన్‌కు పంపుతున్నాడు.

జోసఫీన్ నా దగ్గరికిచ్చి రెక్కపట్టుకొని "వెళ్దాం రండి" అంది.

కాసేపట్లో పోలీసులు రావచ్చు. అంటే న్యాయానికి నీతికి ప్రమాదం సంభవించబోతోంది,

వెంటనే రూమువైపు నడిచాను. జోసఫిన్ నా వెంటే వచ్చింది.

గదికి తాళంతీసి ఇద్దరం గదిలో అడుగుపెట్టాం,

"ఈ గొడవ ఎంతదూరం వెళ్తుందో ఏమో!పోలీసులు వస్తారేమోనని భయపడి చచ్చాను" అంది జోసఫిన్ కూర్చుంటూ, కూర్చొని పెద్ద ప్రమాదంనుంచి బయటపడ్డట్టు వూపిరి పీల్చుకుంది. నా నరాల్లో రక్తానికి బదులుగా ఉద్రేకం ఇంకా ప్రవహిస్తూనే వుంది. నా నోటమాట రాలేదు. ఆ లుచ్చాని, ఆ దగుల్బాజీని మొగం పగిలేటట్లు చెప్పుతో ఎందుకు కొట్టలేకపొయ్యాను అని ఆలోచిస్తున్నాను.

"ఎక్కడ నేర్చుకున్నారో ఏమోగాని ఏం పవర్ ఫుల్ తిట్లు తిట్టారండి" అంటూ జోసఫీన్ పగలబడి నవ్వుతోంది.

"చూచారా! అవినీతి ఎంత విచ్చలవిడిగా సాగుతోందో" అన్నాను.

"ఇప్పుడు మీకు జ్ఞానోదయ మయింది. మూడేళ్ళుగా యిలాంటివి నేను సవాలక్ష చూచాను." అంది జోసఫిన్.

"నాకు నవలరాయడం చేతకాదు, చేతనయితే"యీ దేశం ఇక బాగుపడదు" అన్న టైటిల్‌తో మాంచి ఘాటైన నవలరాద్దును" అన్నాను.

"శుద్ధ దండుగ, శ్రమ నిష్ఫలం దాన్ని పత్రికలు ప్రచురించవు. ఖర్మంచాలక ప్రచురించినా పాఠకులు చదవరు. రాయదలచుకుంటే ది మోస్టు రాటనెస్ట్- ఐమీన్, పరమ చెత్త సీరియల్ ఒకటి రాయండి. అట్లాంటి వాళ్ళకోసం తెలుగు సినిమావాళ్లు ఆవురావురుమని ఎదురు చూస్తుంటారు. నాలుగు డబ్బులు గిట్టుబాటు అవుతాయి" అంది.

"ఇక ఉద్యోగం దొరకదేమోనని భయంగావుంది" అన్నాను.

"దొరికితే ఫరవాలేదు. ఈ దేశం బాగుపడుతుంది" అని నవల రాయడానికి ప్రయత్నిస్తారా" అంది నవ్వుతూ.

నాకూ నవ్వు వచ్చింది.

"ఎందుకనుకున్నారు అట్లా" అన్నాను.

"నేను సినికల్‌గా మాటాడటంలేదు. అభ్యుదయం విప్లవం ఇట్లాంటి పదాల్ని తారక మంత్రంలా జపించిన కవులూ, రచయితలూ అనేకమంది ఆలిండియా రేడియోలోనో సినిమా రంగంలోనో బ్రతుకుతెరువు లభించగానే చప్పగా చల్లబడిపోవడం మనం చూడటం లేదా?" అంది.

"పోనివ్వండి. మీ తిరుగు ప్రయాణమెప్పుడు?" అన్నాను.

"నాలుగింటికి బస్సు వుంది...."

జోసఫీన్ ఏదో చెప్పడానికి సందేహిస్తోంది.

"టైం కావస్తోంది, మీరా బస్సుకు వెళ్ళడం లేదా?" అన్నాను.

"వెళ్ళాలి. ఛార్జీలకు ఐదు రూపాయలు తక్కువ వుంది. మీ దగ్గర వుంటే అప్పుగా ఇవ్వండి. ఇంటికి వెళ్ళిన వెంటనే M. O. చేస్తాను" అంది.

జోసఫీన్ నాకంటే దౌర్భాగ్యురాలు! నేను తటస్థపడకపోతే ఏం చేసేదో నా వూహ కందడంలేదు.

జేబులోనుంచి డబ్బుతీసి యిచ్చాను. డబ్బుతోపాటు అడ్రస్ కూడా తీసికొని థాంక్స్ చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

నా బస్సు టయిమ్ అయింది. కాని బయటికి అడుగు పెట్టాలంటే అమితమైన భయం కలుగుతోంది!